

שיחות חיזוק על התורה והמועדים

אמרי ושראל

המשך לשיעורים שנמסרו בציון 'שמעון הצדיק'

נושא השיחה:

מעלת התורה

שיש בכל 'משא ומתן'

וחיזוק לפרשת שקלים

פרשת משפטים - שקלים

(שנה ז')

השיחה נמסרה מפי

הרה"ח ר' ישראל מאיר ברנר שליט"א

בתאריך ליל כ"ו שבט התשפ"ו.

- מהדורת מיוטא ואינו מוגה -

בס"ד מתקיים שיעור מפי הרב שליט"א

בספה"ק 'סיפורי מעשיות' – מעשה מ'בערגר ועני'

מידי שבוע ביום שני (בבית הכנסת 'מדרש יקותיאל' – ירושלים)

לפרטים ניתן ליצור קשר בפלא' 0583202009

כמו כן מתקיים שיעור ב'פרקי אבות'

מידי שבוע בימי רביעי

השיעור מתקיים בביתר עילית בבית המדרש 'אוהל פנחס'

רחוב המגיד ממעזריטש 33 בשעה 20:00

(כדאי ליצור קשר לפני זה בפלא' 0548463761)

לתרומות והקדשות להצלחה ולרפואה, או להבדיל לע"נ

לצורך הוצאת חוברות אלו בפרשיות הבאות בעזרת ה' יתברך

(וכן לעדכונים על שיעורי הרב שליט"א)

ניתן להתקשר לפלאפון: 0583202009 תזכו למצוות!

ניתן לשמוע את כל השיעורים בקו השיעורים הישיר לשיעורי הרב

ביקול הלשון' בטלפון מספר 0732951319

יו"ל בס"ד ע"י "הנותן בים דרך" עריכת והדפסת שיעורי משפיעי ברסלב בתורת מוהר"ן מברסלב ותלמידו מוהרנ"ת זי"ע נכתב ע"פ הכנת השומעים (וכן ההערות והמ"מ הינם ע"ד בלבד) - ומחמת הרצון להוציא בוריות אינו מונח כל צורכו נשמח לשמוע כל הערה והארה ע"מ שנוכל לתקן בעתיד כשיצא בספר אם ירצה השי"ת בפלא' – 0548486331

פרשת משפטים*

נושא השיחה:

מעלת התורה שיש בכל 'משא ומתן'

וחיזוק לפרשת שקלים

עניינים שנתבארו בשיחה:

- * התיקונים שנעשים במשא ומתן * מה הנפק"מ שה'משפטים' ניתנו כבר בסיני *
- * זמשפטיו לישראל - הדרגה הגבוהה של ה'משפטים' הגשמיים יותר ממתן תורה *
- * 'אהבתי את אדוני' - הלימוד מפרשת עבד עברי לאהבת ה' * הלימוד מפרשת שקלים לכל אחד ואחד * חיזוק לפרשת שקלים

את 'ערכם לפניהם כשולחן ערוך': וזוה פרוש: "ואלה" כל מקום שנאמר ואלה מוסרף זה בחינת יוסף בחינת שמירת הברית בחינת ציצית המשפטים, זה בחינת פלה זרע אמת כמו שכתוב (תהלים י"ט): "משפטי ה אמת" שזוכה לעצת צדיקים, לבחינת אמת אשר תשים לפניהם זה בחינת פד אתחבר בה אמת. וזה בחינת השוו אשה לאיש כי זה איש ואשה הם בחינת התחברות אמת ואמונה ובזה תלוי הגאולה כנ"ל.

וזה: יכול שיהיו התלמידים לומדים ואין מבינים תלמוד לומר וכו', 'ערכם לפניהם כשולחן ערוך' זה בחינת הגאולה שלעתיד יתגלו כל החכמות

התיקונים שנעשים במשא ומתן

בליקו"מ (תורה ז) רבינו מדבר על פרשת השבוע: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (שמות כא) אמרו חכמינו, זכרונם לברכה: השוו אשה לאיש (קדושין לה בבא קמא טו) ואיתא במכילתא: יכול יהיו התלמידים לומדין ואינם מבינים תלמוד לומר: "אשר תשים לפניהם" ערכם לפניהם כשולחן ערוך".

ואח"כ רבינו אומר: "דע, כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה כמו שכתוב (שיר השירים ד): "תבואי, תשורי מראש אמונה". ורבינו מסביר

שהיו נמלכין בסנהדרין ושואלים באורים ותומים' וכו'... רש"י אומר על ה'סנהדרין': "נוטלין מהם רשות, כדי שיתפללו עליהם". רואים שסנהדרין כל התכלית שלהם הוא כדי שיתפללו על עם ישראל. כי תורה צריכה להיות עם תפילה ביחד. וכשסנהדרין היו ליד המזבח, הכוונה תורה ותפילה ביחד.

וכתוב שכשהיו ליד המזבח הם דנו דיני נפשות, וכשעזבו את המקום שם, פסקו מלדון דיני נפשות, רואים כמה כל המצב של כלל ישראל היה תלוי בסנהדרין ליד המזבח. ויש שמסבירים מה זה 'ערכם לפניהם כשולחן ערוך', כמו ששולחן ערוך מוכן לאכול, אותו הדבר הסנהדרין תלוי בהם הפרנסה, ולכן כתוב שהיו מתייעצים בסנהדרין כשהיו צריכים פרנסה.

ויש אחרים שלומדים מכאן, שלא למנות דיין שהוא בעל מחלוקת, רק איש שלום, וכמו שאמרו 'תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם', כי מזבח מרמז על שלום וכמו שכתוב 'כי חרבך הנפת עליה ותחלליה', לפיכך לא יבא עליו כורת ומחבל, שהסנהדרין צריכים לעשות רק שלום. וזה מה שאנו יודעים שבהתחלה מנסים בדין תורה לעשות 'פשרה' ושלום, וכמו שכתוב ב'בעל הטורים' על 'ואלה המשפטים' (פכ"א, א): "ואלה. נוטריקון וחייב אדם לחקור הדין (אבות פ"א מ"ט, סנהדרין לב א): המשפטים. נוטריקון הדיין מצווה

פְּשִׁלְחָן עָרוֹךְ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יִשְׁעִיָּהוּ י"א) : "וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה". הכוונה שיהיה בירור בכל דבר. וזה מה שאנחנו יודעים שלעתיד לבא 'כי מלאה הארץ דיעה', שיהיה בחינת שלום.

וזה כל התכלית של כל המשפטים הכל זה להמשיך שלום. וכמו שרבינו מביא במקום אחר בליקו"מ (תורה י), שכשח"ו יש 'דינים', אזי על ידי ריקודים והמחאת כף ממתיקים את הדינים.

במפרשים מדברים על 'ואלה' 'מוסיף על הראשונים', וכן הסמיכות של הפרשה לפרשת המזבח שכתוב בסוף פרשת יתרו 'לא תעלו במעלות על מזבחי', המזבח מסמל על מקום הקרבנות זה מקום האכילה, ו'אלה המשפטים' זה הסנהדרין זה התורה. והפשט הוא תורה ותפילה דווקא, וכמו שרבינו אמר שיש כאלו 'למדנים' שאומרים שהעיקר הוא התורה, והחסידים אומרים שהעיקר הוא תפילה, ואני אומר תפילה ותורה ותפילה. והכוונה שקודם הלימוד ולאחר הלימוד צריכים תפילה. וזהו 'ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם', שצריכים תמיד לקשר את התפילה לתורה ביחד.

מוצאים בגמרא ברכות (ג:) שחכמי ישראל בכל לילה היו באים לדוד המלך, ואומרים 'עמך ישראל צריכים פרנסה' והוא אמר להם 'צאו והתפרנסו זה מזה', ובסוף כתוב

שֶׁהַתּוֹרָה נֹקֶמֶת בּוֹ עַל אֲשֶׁר עָקַר
הַדִּינִים הַמְּלַבְּשִׁים בְּהַמָּשָׂא וּמִתֵּן מִן
הַתּוֹרָה, וְנִפְלֵ אֶל הַמָּשָׂא וּמִתֵּן בְּעֶצְמוֹ,
כָּאלֹו אֵין שׁוּם תּוֹרָה בְּהַמָּשָׂא וּמִתֵּן,
עַל כֵּן עָנְשׁוּ שְׂעָרִיד לְבֹא לִפְנֵי דֵין
תּוֹרָה, וְאֵין עָרִיד לְהִבִּיא כָּל דְּבָרֵי
הַמָּשָׂא וּמִתֵּן וְלַעֲשׂוֹת מֵהֶם תּוֹרָה, וְאֵין
מְרָאִים לוֹ שְׂכַל הַמָּשָׂא וּמִתֵּן הוּא
תּוֹרָה. כִּי עֲבָשׁוּ נַעֲשָׂה מֵהַכֹּל דֵּין תּוֹרָה
כַּנְּ"ל, כִּי בְּיָדָיו הוּא עָרִיד לְהִבִּיא כָּל
הַדְּבָרִים אֲפֹלוֹ כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת לִפְנֵי
הַדִּינִים, כִּי אִם חָסַר אֵיזָה דְּבוּר אוֹ
אֵיזָה מַחְשָׁבָה יִתְקַלְקַל הַדֵּין תּוֹרָה.
וְעָרִיד דּוֹקָא לְהִבִּיא הַכֹּל כָּל מַה
שְׂעָבַר בְּשַׁעַת הַמָּשָׂא וּמִתֵּן לִפְנֵי
הַדִּינִים, וְהֵם עוֹשִׂין מִזֶּה דֵּין תּוֹרָה.

נִמְצָא שְׁחֹזַר וְנַעֲשָׂה מֵהַמָּשָׂא וּמִתֵּן
תּוֹרָה, וּמְרָאִין לוֹ שְׂאֵין הַדְּבָר כִּמוֹ
שֶׁהוּא סָבַר מִתְחַלֵּה שְׂאֵין בְּהַמָּשָׂא
וּמִתֵּן תּוֹרָה, כִּי הֲלֹא רָאָה בְּעֵינָיִד שְׂכַל
דְּבָרֵי הַמָּשָׂא וּמִתֵּן כִּלָּם הֵם תּוֹרָה כִּי
עֲבָשׁוּ נַעֲשָׂה מֵהַכֹּל דֵּין תּוֹרָה כַּנְּ"ל.
וְהַכֹּל לִפְנֵי הַפָּנִים כִּי יֵשׁ אֶחָד שְׂאֵין
עָנְשׁוּ רַק שְׂעָרִיד לְדוֹן, אֲבָל זוֹכָה בְּדֵין
רַק שְׂמְרָאִין לוֹ שְׂפָנִים כַּנְּ"ל אֲבָל יֵשׁ
אֶחָד שְׂעָקַר יוֹתֵר הַמָּשָׂא וּמִתֵּן מִן
הַתּוֹרָה אֵין עָנְשׁוּ יוֹתֵר, שְׂנִים אֵינוֹ זוֹכָה
בְּדֵין כִּי בַּאֲמַת בְּשַׁעוֹשִׂין מָשָׂא וּמִתֵּן
עָרִיד שִׁיְהִיָּה רַק חֵיצוֹנִית הַמַּחְשָׁבָה
בְּתוֹךְ הַמָּשָׂא וּמִתֵּן אֲבָל פְּנִימִיּוֹת

שִׁיעֲשָׂה פֶּשֶׁרָה מֵרֵם יַעֲשָׂה מִשְׁפַּט
(סְנֵהדְרִין, ו:). "כִּי הַדְּבַר הַרְאִשׁוֹן צְרִיכִים
לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם, וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים מְרַבִּים
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, וְזֶה עֵיקַר הַעֲבוּדָה שֶׁל ת"ח
לְהַרְבוֹת שְׁלוֹם וְלַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם.

עוֹד אֲנַחְנוּ מוּצָאִים, מַה שְׂמוּכָא בְּדַבְרֵי
רַבֵּינוּ בְּלִיקוּ"מ (תּוֹרָה רַפ:): "יַדַּע מִי
שְׂעָרִיד לְדוֹן לִפְנֵי דִינִים בְּדֵין תּוֹרָה זֶה
לוֹ עָנְשׁ וְנִקְמָה שֶׁהַתּוֹרָה נֹקֶמֶת בּוֹ, כִּי
בַּאֲמַת כָּל הַמָּשָׂא וּמִתֵּן הוּא תּוֹרָה, כִּי
לְמִשְׁלַל הַדֵּין הַמַּחְלִיף פָּרָה בְּחִמּוֹר הוּא
תּוֹרָה, וּמִכָּל שְׂכֵן בְּשַׁעוֹשִׂין הַדְּבָר
בְּעֶצְמוֹ הוּא בְּיָדָיו תּוֹרָה [וְכִמוֹ
שְׂמִסְפְּרִין כָּל זֶה בְּשֵׁם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב
וְכַרוֹנוֹ לְבָרְכָה]. וְעַל כֵּן בְּשַׁעוֹשִׂין מָשָׂא
וּמִתֵּן עָרִיד שְׂיִקְשֶׁר מַחְשָׁבָתוֹ רַק
בְּהַתּוֹרָה וְהַדִּינִים הַמְּלַבְּשִׁים שָׁם, וְכִי
שְׂעוֹקֵר הַמָּשָׂא וּמִתֵּן מִן הַתּוֹרָה, וְנִפְלֵ
אֶל הַמָּשָׂא וּמִתֵּן בְּעֶצְמוֹ וְאֵינוֹ מְקַשֶּׁר
מַחְשָׁבָתוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשֵׁ שָׁם, אֵין
עָנְשׁוּ שְׂאֶחָד כִּדְּ הוּא עָרִיד לְדוֹן בְּדֵין
תּוֹרָה, וְאֵין עָרִיד לְחֹזֵר וּלְהִבִּיא כָּל
הַדְּבָרִים וְכָל הַמַּחְשָׁבוֹת וְכָל הָעֶסְקִים
שֶׁהִיָּה לוֹ בְּשַׁעַת הַמָּשָׂא וּמִתֵּן
מִתְחַלֵּתוֹ וְעַד סוּפוֹ, עָרִיד לְהִבִּיא הַכֹּל
אֶל הַתּוֹרָה, דְּהֵינּוּ שְׂעָרִיד לְחֹזֵר
וְלִסְפֵּר הַכֹּל לִפְנֵי הַדִּינִים וְהֵם פּוֹסְקִים
עַל זֶה דֵּין תּוֹרָה.

נִמְצָא שְׁחֹזַר וְנַעֲשָׂה מִכָּל דְּבָרֵי הַמָּשָׂא
וּמִתֵּן - תּוֹרָה, וְהוּא לוֹ נִקְמָה

לראש צדיק" כמו שכתוב (תהלים כ"ד): "ישא ברכה מאת ה'... ומשפיע לבנסת ישראל והיא נותנת לכל העולם ועל שם זה נקראת בנסת ישראל מתן על שם (משלי ל"א): "ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה".

ואח"כ רבינו אומר: "יחוד של צדיק וכנסת ישראל נעשה על ידי משא ומתן, כי כל דבר שפעולם, יש בו ניצוצות הקדשה שנפלו בשעת שבירה ושבירה, הוא בחינת אותיות שנשברו ונפלו לכל דבר ודבר מזה העולם וכל דבר יש לו שעה (עין אבות פ"ד) ועריך לבוא בשעה זו לאדם זה שהוא משרש אחד עם אותן הניצוצות שיש בזה הדבר וכשמגיע זה הדבר לאדם זה".

ומוצאים ג"כ בעוד מקום בליקו"מ (בתורה נו) שרבינו אומר: "אבל באמת אפלו בכל ההסתרות, ואפלו בהסתרה שבתוך הסתרה בודאי גם שם מלבש השם יתברך, כי בודאי אין שום דבר שלא יהיה בו חיות השם יתברך כי בלעדי חיותו לא היה לו קיום כלל. ועל פן בודאי בכל הדברים, ובכל המעשים, ובכל המחשבות מלבש שם השם יתברך כפי יכול. ואפלו אם הם ושלום, עושין דבר עברה, שהוא שלא פרצון השם יתברך, עם כל זה בודאי יש שם חיות השם יתברך אך שהוא

מחשבתו צריך לקשר אל התורה כנ"ל.

גם צריך אמונה בהמשא ומתן דהינו שישא ויתן באמונה, ויהיה הדבור דבור אמת כמה שאמרו (שבת לא): נשאת ונתת באמונה, כי משא ומתן הוא בחינות שמשאין ומרימין הדבר ונותנין ומשיבין אותו למקומו, כי יש קדשות נפולות הינו בחינות ניצוצות שנפלו, ועל ידי משא ומתן מנשאין ומרימין אותן, ונותנין אותן למקומן וזה בחינות משא ומתן כנ"ל".

ומוצאים ג"כ במקום אחר בליקו"מ (תורה נד) שיש רמזים שהקב"ה מרמו לאדם איך להתקרב אליו, ורבינו מביא שם (באות ג'): "והמזן עם, שאין להם זה השכל להעמיק בכל זה, להבין הרמזים כנ"ל נעשה אצלם כל זה מפילא על ידי שנה, ועיצית, ותפלין ותורה, ותפלה, ומשא ומתן".

ואח"כ אומר שם בהמשך הדברים: "ומשא ומתן, היא בחינת: "נוטה שמים פיריעה" הנ"ל הינו בחינת יחוד צדיק וכנסת ישראל הנ"ל כי צדיק וכנסת ישראל, הם בחינת משא ומתן הצדיק נקרא משא, כי הוא נושא את העולם "כאשר ישא האומן את היונק" (במדבר י"א) והוא נושא כל הברכות, כמו שכתוב (משלי י): "וברכות

וזה מה שרבינו מביא כאן (תורה רפ) שמי שפוגם במשא ומתן צריך לבא לבעלי דינים, כי רואים שגם הטענות והדיבורים שיש מסביב כל אחד לשני לברר את ההלכה זה בכלל 'חמשה שעוסקים בתורה', ומזה לומדים 'בקרב אלוקים ישפוט', זה החמשה בעלי דין שאת כל הדיבורים שלהם הם צריכים לתקן, ולהכניס אותם בתורה. כי את כל מה שהם לא חשבו ועסקו בדיני ממונות ולא חשבו 'לשם שמים', הם צריכים לתקן את זה עכשיו ולהכניס את הכל בדין תורה! וזה מה שמשמיעים ב'אלה המשפטים' להוסיף על ענין ראשון, שכמו שעשרת הדיבורים ניתנו בסיני, ככה כל המשפטים והדיבורים ניתנו ונכללו ב'סיני'.

ואפשר לומר עוד דבר, על הסמיכות של סנהדרין למזבח, מוצאים שלימוד התורה תלוי בשולחנו של אדם שדומה למזבח, וכמו שכתוב בתנא דבי אליהו (פכ"ו), והובא בתוס' בכתובות קד) 'עד שאדם מתפלל על דברי תורה שיכנסו לתוך גופו שיתפלל על מעדנים שלא יכנסו לתוך גופו', כי לפי הפרישות של האדם מתענוגי גופו, כך יזכה לזכך את גופו שיהיה כלי לקבל את השפעת התורה וקניינה.

וזה מה שכתוב במכילתא (פ' בשלח) 'רבי שמעון בר יוחאי אומר לא ניתנה התורה לדרוש אלא לאוכלי המן, ושניה להם לאוכלי תרומה', היינו שמלבד שפרנסתם

בְּהֶעָלָם וּבְצַמְצוּם גְּדוֹל וְהַתּוֹרָה הִיא הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר נִמְצָא שְׂפָכָל הַדְּבָרִים, וּבְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת אֶפְלוּ מַחְשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה שֶׁל עֲבָרָה חֵם וְשָׁלוֹם, יֵשׁ שָׁם גַּם בֵּין הַתְּלַבְּשוֹת הַתּוֹרָה, אֲךְ שֶׁהוּא בְּהֶעָלָם וּבְצַמְצוּם גְּדוֹל בְּבַחֲיַנַּת הַסְּתָרוֹת" וכו'...

ומוצאים במסכת אבות (פ"ג מ"ו) דבר מאד מעניין, כתוב במשנה: "רבי חלפתא איש כפר חנניה אומר עשרה שיושבין ועוסקין בתורה שכינה שרויה ביניהם שנאמר (תהלים פ"ב) אלהים נצב בעדת אל ומנין אפילו חמשה שנאמר (עמוס ט') ואגודתו על ארץ יסדה ומנין אפילו שלשה שנאמר בקרב אלהים ישפוט". בפירוש הרע"ב מביא על זה שגורסים 'יושבים בדין', והוא מביא על חמשה: "ומנין אפילו חמשה שנאמר בקרב אלהים ישפוט. שלשה דיינים ושני בעלי דינים". הפשט בזה שהטענות של בעלי הדין, הם ג"כ חלק מהדין.

ועל פי זה מבואר הפשט שאף המשפטים האלו מסיני, שהרי משה רבינו ע"ה הוריד את התורה בזכות טענותם של המלאכים 'תנה הודך לשמים', ומשה רבינו טען להם 'כלום משא ומתן יש ביניכם?' (שבת פט.). ומדברי הרע"ב רואים, שעצם הטענה הזאת של טענת הבעלי דינים אף היא בכלל המשפטים! עצם זה שבעלי הדין טוענים את הדינים שלהם זה מכלל הכרעת הדין.

לְעֵיל". יוצא שהאכילה משפיע על האדם עצמו לזכות לקדושה בתורה כך המשכת התורה לדורות שיהיו בניו תלמידי חכמים, הכל תלוי איך האדם אוכל.

מה הנפק"מ שה'משפטים' ניתנו כבר בסיני

עוד דבר שמוצאים על מה שאמרו חז"ל 'ואלה' - 'מוסיף על הראשונות, מה הראשונות מסיני אף אלו בסיני', ראיתי שיש מדייקים מה הנפק"מ אם ניתנו קודם סיני או לאחר מכן, אפשר לומר לפי התוס' בקידושין (דף לח. ד"ה 'אקרוב') שאומר בשם הירושלמי (חלה פ"ב ה"א) שאין עשה של קודם הדיבור (במתן תורה) דוחה לא תעשה של אחר הדיבור. הפשט שהחשיבות של 'ניתנתם מסיני' הוא משום שבאותה שעה נעקר היצה"ר מקרבם ופסקה זוהמתם, וכמו שהגמרא אומרת בשבת, משא"כ המצוה שהיתה קודם הדיבור בזמן שהיצה"ר היה בקרבם.

ויש כאלו שמסבירים את הנפק"מ שמאידך גיסא אפשר לומר שהמצות שקודם הדיבור, משום שיש בהם עמל רב במלחמת היצה"ר, וכמו שיודעים את המעלה של ה'בר מצוה' שנעשה 'מצוה ועושה', ו'גדול המצוה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה', משום שעל ידי שהוא מצוה עליו היצר הרע מסית אותו נגדו וכדי לקיים את המצוה צריכים להתגבר עליו. אבל אחרי

מזומנת להם בכל יום בלא טורח ויגיעת העולם הזה, למצא טרף לביתם, וליבם פתוח לדרוש ולהבין עומק מאמריה. עוד יש זיכוך שהאדם צריך לאכול בקדושה כמו אוכלי מן שהמאכל הוא מזוכך מן השמים בלא תערובת חומריות כלל, וכן תרומה ג"כ צריכים לאכול בטהרה, וממילא על ידי זה מתבטל כל היצה"ר והתאוות, שתשכון אצלו התורה הקדושה.

ומוצאים ג"כ כשהסנהדרין היו דנים דיני נפשות היו ממעטים באכילה ולא היו שותים יין כל היום וכמו שמובא בסנהדרין (דף מ), הרי שריבוי האכילה גורם בלבול הדעת, וזה מה שהדיינים צריכים לדעת לאכול בקדושה וטהרה, וזה יעזור שידונו את המשפט כמו שצריך.

ומוצאים עוד בשיחות הר"ן (שיחת קלב):
 "בִּי הַהוֹלָדָה נִמְשַׁכֶּת בְּפִי הַמֵּאֲכָלִים שְׂאֵבֶל תִּחְלָה וְכוּ', וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ אֶת בְּחִינַת הַתִּחְלָה דְהֵינּוּ מַה שֶּׁהוּא תִּחְלָה וְקָדָם לְהַהוֹלָדָה דְהֵינּוּ הָאֲכִילָה וְכָל עֲסָקָיו וְכוּ', עַד שֶׁיִּמְשִׁיךְ הַהוֹלָדָה בְּקַדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה בְּרָאוּי. וְזֶהוּ: 'עַל שְׂלֵא בְּרָכוּ בַתּוֹרָה תִּחְלָה', שְׂלֵא בְּרָכוּ וְקַדְשׁוּ בְּקַדְשֵׁי הַתּוֹרָה אֶת הַתִּחְלָה, דְהֵינּוּ מַה שֶּׁהוּא תִּחְלָה וְקָדָם לְהַהוֹלָדָה כַּנִּל, כִּי צָרִיךְ לְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ אֶת בְּחִינַת תִּחְלִילַת הַהוֹלָדָה הַנִּל בַּתּוֹרָה, וְאִז יִהְיֶה גַם בְּנוֹ תִּלְמִיד חָכֵם וְכוּנְזָפָר

המשפטים'. משמע שהפרשה של אלה המשפטים היא באותה דרגה כמו עשרת הדיברות, ויש כאלו מדייקים שלכאורה 'יעקב' זה תמיד המדרגה הנמוכה לעומת 'ישראל', ובמדרגה הנמוכה נאמר 'עשרת הדיברות', 'וחוקיו ומשפטיו לישראל' זה מדרגה יותר גבוהה, משמע שהחוקים ומשפטים זה מדרגה יותר גבוהה!

והפשט בזה לפי מה שהגמרא אומרת 'כל דיין שדן דין אמת לאמיתו נעשה שותף לקב"ה במעשה בראשית', מוצאים שדיין הוא אחד שדן דין אמת לאמיתו ואז נעשה שותף לקב"ה במעשה שמים וארץ. וזה מה שרואים בפרשת השבוע, למעשה מוצאים בגמרא 'דינא דמלכותא דינא', וכך שהדינים של גויים ייתכן שזה גם דינא, וכמו שרואים שיש בזה נידון בגמרא, כי כל המשפטים של הגויים הכל זה אצלם בבחינת שכלית ושיקול הדעת, וממילא ברגע שהכל זה מהשכל, אזי בשר ודם יכול לטעות, אבל 'משפטי ה', אנחנו יודעים שהכל זה 'משפטי ה' אמת', וזה מה שכתוב 'שלשה שיושבים בדון שכינה עמהם', וכביכול הקב"ה נמצא איתם ומה שייך לבא ולומר שיש טעות?! כי 'אלוקים ניצב בעדת אל'! הקב"ה נמצא איתם!

וברא"ם מביא על מה שאמרו 'ואלה מוסף על הראשונים - מה אלה מסיני אף אלו מסיני', שכמו שבעשרת הדיברות נפתחו כל הרקיעים וראו הכל ש'אין עוד מלבדו',

חטא העגל חזרה זוהמת הנחש, ויש יותר מלחמת היצר.

ואף שא"כ אין שום נפק"מ בין מצות שקודם הדיבור לאחר הדיבור מסיני, אבל צריך לומר שכיון שמאחר שכשהיה מעמד הר סיני בטלה זוהמתן פעם אחת, אף שחזר אח"כ על ידי העגל - מ"מ כבר נחלש כח היצר להסית נגד המצות שניתנו בסיני, ואולי זה ג"כ במצוות שעתידין לינתן להם אח"כ, יש להם מעלה על המצות שקודם הדיבור, כי היות ונפסק מהם הזוהמא פעם אחת על ידי זה נפסק כל הזמן.

ז'משפטיו לישראל' - הדרגה הגבוהה של ה'משפטים' הגשמיים יותר ממתן תורה

במפרשים מדברים על מה שכתוב בפרשת יתרו את עשרת הדיברות, ובסוף הפרשה של משפטים כתוב 'ומשה אמר עלה אל הר האלוקים', שהפרשה הזאת נאמרה עוד לפני קבלת התורה - בד' סיון, ובאמצע נאמרו כל דיני פרשת משפטים. אומנם אנחנו יודעים שיש כלל 'אין מוקדם ומאוחר בתורה', אבל מסתמא אם התורה סידרה את זה, מסתמא טמון בזה איזה כוונה מסויימת בסדר הזה.

ובמדרש מובא על הפסוק בתהילים 'מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל', 'מגיד דבריו ליעקב' אלו עשרת הדיברות, 'חוקיו ומשפטיו לישראל' זה 'אלה

יושב ודן באמת, כביכול הקב"ה נמצא שם, ומשרה שכינתו, ואותו הדבר מוצאים בראש השנה במעשה עם רבן גמליאל ורבי יהושע, שרבי יהושע הלך לרבן גמליאל ביום כיפור שחל בחשבון של רבי יהושע, ומוצאים שכתוב 'אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדים', 'אתם אפילו שוגגין ואפילו מזידין ואפילו טועין', ואנחנו רואים שעל פי טעותם נקבע ראש חודש וכל מועדי ה', הרי שכל קביעותם אפילו בטעות, רק כיון שהשכינה עמהם הרי שלמעלה אין טעות ואפילו אם בעינינו נראה טעות, אבל כיון שכך היא הלכה על פי חשבון של מעלה, זה הזמן המדוייק וזה הרצון העליון שדוקא ביום הזה יהיה ראש חודש!

וזה מה שכל פסק של דיין נעשה בזה כל התורה. כי זה ש'אנכי' זה תורה, זה לא חידוש, רק עצם זה שגם העניינים הגשמיים נהפכים ג"כ לתורה וכמו שרואים בפרשת השבוע על כל המשא ומתן וכל הדיבורים של האנשים בתוך הדין תורה זה ג"כ נהפך לתורה וכנ"ל. כי כל התכלית שבעולם לתת להם נחלת גוים, כי הקב"ה התאוה שיהיה לו דירה בתחתונים, וזה כל התכלית של כל אחד מישראל לגלות אלוקותו יתברך. וזה מתגלה אפילו על ידי דיני תורה. ובפרט בפרשת השבוע שמוצאים שבכל המשא ומתן יש אלוקות.

כך המשפטים האלו שהם דבר ה' גבוה מעל גבוה, וכמו שעשרת הדיברות ניתנו בקולות וברקים - כך 'ואלה המשפטים' ניתנו. ומזה נלמד על דיינים, שכל דין תורה יש בו קדושה מיוחדת, ובג' הדיינים שכינה ביניהם וכמו שכתוב 'דברך אמת וקיים לעד' ואין מקום לטעות.

ושמעתי פעם [כמדומה בשם רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל] שאמר ש'אלוקים ניצב בעדת אל' כמו שהקב"ה נמצא כששלוש דיינים יראי ה' יושבים בדין, ואז השכינה נמצאת שם ויכולים אז לפעול ישועות לכלל ישראל, ושמעתי שאם יש ח"ו חולה כדאי ללכת בזמן שהדיינים יושבים והתפילה נשמעת במקום המשפט ששם השכינה שורה, ואפשר לפעול ישועות.

ויש עוד חידוש ברמב"ן בחומש דברים (פי"ט, פס' יט) על עדים זוממין, שאמרו חז"ל 'הרגו אין נהרגין', שאם נתקיים הדין וכבר הרגו - אזי אין נהרגין, אומר הרמב"ן: "ועוד שלא יתן ה' השופטים הצדיקים העומדים לפניו לשפוך דם נקי, כי המשפט לאלהים הוא ובקרב אלהים ישפוט. והנה כל זה מעלה גדולה בשופטי ישראל, וההבטחה שהקב"ה מסכים על ידם ועמהם בדבר המשפט".

ואותו הדבר מוצאים כמה שכתוב בפרשת השבוע 'והגישו אדוניו אל האלוקים', כי האלוקים זה השופט, הפשט שכשהדיין

משפטים כל הפרשה מדברת בעניינים של בן אדם לחברו, ויש בזה מעלה יותר.

* * *

'אהבתי את אדוני' – הלימוד מפרשת עבד עברי לאהבת ה'

בספר 'אור המאיר' בפרשת השבוע, מאריך לדבר על הענין של עבד עברי בפסוקים 'אם בגפו יבא בגפו יצא', והוא אומר שם שכל הדברים הגשמיים שהתורה מביאה, הכל זה כדי שהאדם יבא מהגשמיות לרוחניות, פירוש הדברים: כמו שרואים בפרשת השבוע 'ואלה המשפטים' וכו' ו"ק כתוב 'אלין רזיא דגולגליא', שזה כל הסוד של תורת הגלגולים. ודברנו בעבר ממה שכתוב בדגל מחנה אפרים' וב'דברי יחזקאל' משינווא, על מה שעובר על האדם כל מיני דברים, שהאדם צריך לדעת שהכל זה מהשמים.

ולפעמים רואים שאפילו הבית דין טועה, וכמו שיש מעשה אצל הבעל שם טוב [שמוכא בספרים]], שאפילו אם האדם מפסיד בדין והוא בטוח שהוא נקי כפים בדין, אבל הוא צריך לדעת שאי אפשר לדעת, כמה יש סודות בכל דבר בפרט ב'תורת הגלגולים', שאפילו בית דין פוסקים עליו לחיוב, אבל אין לדיין אלא מה שעניו רואות', וכל מה שחייבו אותו האדם חושב שבחינם חייבו אותו, ואם אלוקים ניצב בעדת אל', איך ייתכן שהבית

על מה ששאלנו מקודם מה זה 'מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל', שלכאורה 'ישראל' שזה הולך על המשפטים שכתוב בפרשת השבוע זה מדרגה יותר גבוהה מ'יעקב', ולמה עשרת הדיברות נחשב פחות? וראיתי תירוץ שמביאים מפירוש הרא"ש על משנה הראשונה בפיאה אומר יסוד גדול, הוא מדבר על המשנה 'אלו דברים שאין להם שיעור', ומסביר שם למה כל הדברים האלו נאמר בהם אריכות ימים, ומביא מהגמרא בקידושין על זה.

ואח"כ הוא אומר שם (באות ג): "אבל שאר כל המצות היום לעשותם ולא היום ליטול שכרן אלא לעה"ב, ופריך בשילוח הקן נמי כתיב 'למען ייטב לך והארכת ימים'? ומסיק מהך קרא 'אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו', וכי יש צדיק טוב ויש צדיק שאינו טוב? אלא טוב לשמים ולבריות - זהו צדיק טוב, וע"ז נאמר 'כי פרי מעלליהם יאכלו', כי הקדוש ברוך הוא חפץ יותר במצות שיעשה בהם גם רצון הבריות, מבמצות שבין אדם לקונו". רואים שהקב"ה חפץ יותר במצות שהאדם עושה בהם רצון הבריות, יותר מאשר מצות שבין אדם למקום!

ויכולים לומר לפי זה שזה המעלה של פרשת משפטים לעשרת הדיברות, שבמידה מסויימת זה יותר גדול, כי פרשת

התאוות שלי מזה אני מקשר את עצמי לעבודת ה', כי ברגע שהאדם רואה שבחיי שעה שבשביל כמה דקות תאוות העולם הזה, הן בתאות אכילה והם בתאוות עושר, או תאוות אחרות אדם בשביל כמה דקות של תענוגי העולם הזה האדם מפקיר את עצמו, וא"כ מה אני אקח את התאוות העולם הזה לעולם הבא, מה יהיה איתי ואיך יראה איתי?!

* * *

הלימוד מפרשת שקלים לכל אחד ואחד

השבת הזאת בשבת 'שקלים', ואנחנו מוצאים באליעזר עבד אברהם שהביא לרבקה "זום זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם" (בראשית כד, כב), וראיתי במדרש אגדה [וכן הוא בפסיקתא זוטריתא, והובא ברש"י שם. והרבי מאוז'רוב מדבר מזה בספר שלו], ששני הצמידים זה כנגד עשרת הדברות, ו'בקע משקלו' זה כנגד המחצית השקל שנאמר בהם 'בקע לגולגולת', ועשרת הדיברות שקשורים יחד.

ובירושלמי שקלים (פ"ו) מביא על עשרת הדיברות שחמשה היו כתובים על לוח אחד, וחמשה על הלוח השני, ובלוח אחד זה כנגד בן אדם למקום והשני כנגד בן אדם למקום, והלוחות היו מאוחדות ביחד - בן אדם לחברו למקום, כי שורש כל ישראל

דין טעו? רק שזה כל הסוד של הגלגולים שיכול להיות שבגלגול הקודם הוא היה חייב לו כסף, וזה מה שנגרם עכשיו שהוא יחזיר לו את הכסף. וזה חסד ה' שעושה איתו בזה.

וב'אור המאיר' מביא שזה מה שלומדים מפרשת השבוע, שמכל הדברים האדם צריך ללמוד איך להתקרב להשי"ת, ומכל הדברים הגשמיים שכתוב בתורה וכמו שכתוב בפרשה אצל עבד עברי 'אהבתי וכו'... הכל בא לרמוז לאדם שנמשך אחר העולם הזה, וכן מה שכתוב בפרשת בראשית 'ודבק באשתו', תמוה וכי מה באה התורה לומר לנו למלאת תאוותו? רק שהכל זה ללמד לאדם שאם האדם רואה שיש לו אהבה לענייני העולם הזה, וכמו עבד עברי שכתוב בו 'אהבתי את אשתי ואת בני לא אצא חופשי', א"כ כמה אני צריך לאהוב את ה'! וכמה הבלי העולם הזה, ומזה האדם צריך להתעורר איך אני צריך לאהוב את הקב"ה, שהוא עוזר לי ומסייע לי, ואיך אני אזכה לחיי העולם הבא?!

והוא מביא שם את הפסוק בתהילים (פל"ח): "ה' נגדך כל תאוותי ואנחתי ממך לא נסתרה", [ולמעשה כתוב את זה ג"כ בשערי תשובה לרבינו יונה], שדוד המלך אומר 'ה' נגדך כל תאוותי אתה יודע את כל התאוות שלי, ו'ממך לא נסתרה', אתה יודע שכתוך החדרי הדרים שלי כל

וזהו 'העשיר לא ירבה' - מי שהוא עשיר במצות וזכה בהרבה דברים בעבודת ה', עליו לדעת שלא יתגאה, אלא יש לו להתעלות יותר ויותר. ולהיפך 'הדל לא ימעט' - מי שעדיין רחוק מהקב"ה, אסור לו לרחק את עצמו כאילו אבדה תקוותו, שזה סוד 'מחצית השקל', שכל אחד מחזיק את עצמו בתמידות שהוא רק חצי, ויש לו תמיד לשאוף ולהתעלות ולדעת ש'מחצית השקל' זה רק מחצית, ועדיין לא יצאנו ידי חובה בעשייה שעשינו, ומצד שני מי שמחזיק את עצמו שאין בו כלום, זה ג"כ לא טוב, וצריך לדעת שאפילו שהוא רק חצי ולא הגיע לשלמות, זה חשוב מאד בעיני ה'.

ור' נתן מאריך בהל' תרומות ומעשרות (ה"ג), שכל סיבת התרחקות האדם מהקב"ה כי כל אדם רוצה כל דבר שיהיה בשלמות, ואם הוא רואה שאין לו שלמות הוא נמנע מלעשות, ובשביל זה האדם מתרשל ממצות ומעשים טובים, כי אם היה האדם יודע שעל ידי פרוטה אחת שנותן לצדקה הוא עושה רעש גדול בשמים הוא היה נותן את הפרוטה בשמחה עצומה, אבל אם הוא רוצה לתת דווקא הרבה צדקה, ואת זה לא תמיד יש לו, ולכן הוא לא נותן אפילו פרוטה. וכן אם היה האדם יודע שעל ידי שילמד האדם דף גמרא אחד היה מזכך את הנפש שלו, הרי שהיה לומד ובסוף היה זוכה ללמוד הרבה, אבל האדם

הם אחד, וכל אחד מישראל הוא פרטי, ואחדותם של ישראל היא כבוד שמים, וזה מה שמוצאים בן אדם לחברו ובן אדם למקום ביחד!

וזה השייכות של הפרשיות, שמצד אחד מחצית השקל מאחדת את כלל ישראל, ובן אדם צריך תמיד לדעת שהוא רק 'מחצה', והמחצה השני השי"ת משלים אותו, או החבר שלו משלים אותו. וזה לימוד לכל אדם בכל דבר. וזה מה שקוראים פרשת שקלים השבוע, שנאמר בה "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט", וכמו שר' נתן מקשר את זה בתחילת ה'ליקוטי הלכות', לדברי רבינו בליקו"מ (תורה רפב) שצריך לדון את השני לכף זכות ולמצא בעצמו רק את הטוב.

וזה מה שאנחנו יודעים שהאדם צריך לזוהר שלא להסתכל על הרע שזה מה שמפיל את האדם ויכול לבא לקלקולים רבים, ואחד הטעמים שהאדם נופל הוא בגלל שדן את עצמו לכף חובה, ולא לכף זכות, ורבינו לימד אותנו לדון את עצמו תמיד לכף זכות. והאדם צריך לדעת שכל נקודה שהאדם עושה האדם מחפש רק את השלמות, ואין לו את השלמות אז הוא חושב שהוא לא שווה שום דבר, ובאמת זה טעות גדולה, ואם אדם יודע שכל נקודה טובה שהוא עושה היא מאד חשובה בשמים על ידי זה הוא מתעלה יותר.

לקדש את עצמו. וכמו שבחודש אלול יש הכנה לתשרי, כך אדר הוא הכנה לניסן ראש השנה למלכים מאן מלכי רבנן, ובראש חודש אדר צריכים להרבות בשמחה, וכמו שרבינו מביא בליקו"מ שניסן ותשרי זה חודשי התשובה, 'מחצית השקל' זה לדעת שאני רק חצי וכמו שראינו למעלה, וזה כמו יששכר וזבולון, וזה ההכנה הגדולה לחודש ניסן 'ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה', זה המחצית השקל שנותנים לשני, זה כמו יששכר וזבולון, ואחד מרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמים, וכתוב 'וחטאתך בצדקה פרוק', וזהו 'בך חותמין' זה חודש אדר, הכוונה בצדקה 'ושביה בצדקה'.

ור' נתן מאריך לדבר בהל' השכמת הבוקר (ה"א, יב), שפרשת שקלים זה בחינת צדקה, וז"ל: " וְזֶה בְּחִיַּנַּת אֲרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת. פְּרִשְׁתֵּי שְׁקָלִים – בְּחִיַּנַּת צְדָקָה, כִּי צְדָקָה זֶה בְּחִיַּנַּת 'חֶסֶד לְאֲבֵרָהֶם', שְׁעֵשֶׂה צְדָקָה וְחֶסֶד עִם כָּל הָעוֹלָם, שְׁעַל-יָדֶיָּהּ יִכּוֹלִין לְמַצֵּא הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת כַּנֵּ"ל. וְזֶה בְּחִיַּנַּת (יְשַׁעְיָה מ"א, ב): "צְדָק יִקְרָאֶהוּ לְרַגְלוֹ", שְׁעַל-יָדֶי צְדָקָה יִכּוֹלִין לְקַרֵּא אֶת הַטּוֹב שְׁנוֹפֵל בַּמְדֻרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה, בְּבְחִיַּנַּת רַגְלָיו, בְּבְחִיַּנַּת (רוּת ג, ז): "וְתִגַּל מְרַגְלוֹתָיו וְתִשָּׁכַב". וְכֵן מְרַמְזוּ בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּמָקוֹם אַחֵר (סִימָן יז): שְׁעַל-יָדֵי צְדָקָה מְעוֹרְרִין הַטּוֹב

תמיד חושב שהוא צריך ללמוד הרבה, ולכן הוא לא לומד, וכך האדם תמיד חושב 'אני צריך את הכל', ואני צריך את הכל' וכך הוא נופל לגמרי על ידי זה.

וזה מה שצריכים לדעת שמה שאני עושה ומה שאני מחזק את עצמי, אפילו בדברים קטנים - זה חשוב אצל השי"ת, וזה הלימוד מהמצוה של 'מחצית השקל', שהאדם ידע שאפילו אם אני עושה רק חצי אזי ישלים את הכוונה העליונה, והוא צריך להיות שמח, ואף שהולך בדרך זה שיודע שמחצית השקל חשוב הוא למעלה, זאת אומרת שאפילו יש לו חצי עבודה והעבודה לא בשלמות, אבל איך שהוא - הוא חשוב בעיני השי"ת ביתר שאת ויתר עוז.

* * *

חיזוק לפרשת שקלים

השבת קוראים פרשת שקלים, וצריכים לדעת שכמו שיש חודש אלול שהוא החודש האחרון של השנה, כך יש חודש אדר לפני ניסן, ובחודש תשרי יש דעה שתשרי נברא העולם, וכך יש דעה שבניסן נברא העולם, ועכשיו אנחנו ג"כ מכינים את עצמנו בארבע פרשיות לחודש ניסן.

ומובא בספרים [בשם החידושי הרי"ם] שד' פרשיות הם כנגד ד' פרשיות של תפילין, והפרשה הראשונה היא 'קדש לי כל בכור', הדבר הראשון שהאדם צריך

רבש"ע משאני מת אין אני נזכר, א"ל הקדוש ברוך הוא חייד כשם שאתה עומד עכשיו ונותן להם פרשת שקלים ואתה זוקף את ראשך, כך בכל שנה ושנה שקוראין אותה לפני כאלו את עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשך!! מנין ממה שקראו בעניין 'וידבר ה' אל משה לאמר כי תשא את ראשך, 'שא' את ראש לא נאמר אלא כי 'תשא'. שזה לשון עתיד.

ודברנו על זה בעבר מה הפשט 'משאני מת אין אני נזכר'. והמפרשים מדברים על זה שם, למה דווקא בפרשת שקלים כי זה הכנה לפרשיות הקורבנות, ובענף יוסף כותב למה דווקא בפרשת שקלים? מכיון שאע"פ שאינם נוהגים אלא בפני הבית, אבל כיון שאליהו מקריב בבית המקדש אפילו בחורבנו כי אי אפשר לעולם בלא קורבנות, ויש לו מעות מתרומת הלשכה שנגנזו שם. וזה מה שאמרו חז"ל 'שמעתי שמקריבין אע"פ שאין בית', אבל ה'שקלים' עצמם אין נוהגין אלא בפני הבית (וכמו שכתוב בסוף מסכת שקלים), ולכן חשש משה שאע"פ שהקרבנות קריבין אז לא נורא, אבל השקלים יתבטלו, ולזה אמר לו הקב"ה 'חייד שקורין אותו בכל שנה ושנה', כלומר באותו שנה ובאותו זמן היינו בשבת קודש באחד באדר. וזהו 'כי תשא' שלעולם ייזכר שמו בפרשה זו.

השי"ת יעזור שכמו שכתוב שהמן רצה לשקול עשרת אלפים שקל כסף, והקב"ה

שנעלם ונסתר במקומות הרהוקים מהשם-יתברך. וזה בחינת שקלים של נדבת המשכן, כי המשכן נבנה מביחינת הטוב שנתלקט וכו', פנ"ל". וזה עיקר הצדקה שנותנים בפרשת שקלים.

וצריכים לדעת עוד דבר, מה שר' נתן בהל' ארבע פרשיות, על חודש אדר, שהדבר הראשון להכניע את עמלק, שבסוף השנה שזה חודש אדר תמיד מתגבר עמלק, שזה בחינת 'מלכות הרשעה', וזה מה שקוראים ד' פרשיות, שזה כנגד ד' דגלים, וארבע תקופות השנה, ולזה צריכים לתת את השקלים שזה הצדקה וזה תיקון הברית, לתקן את מלכות דקדושה, ור' נתן מביא שם (באות ב) מדברי רבינו: "וזה ששמענו מרבינו זכרוננו לברכה שזמן נתינת הצדקה של ארץ ישראל הוא בחדש אדר, פי אז הוא זמן נתינת הצדקה בדי להכניע בחינת המן-עמלק, שהוא ברוך אחר רגלי הקדשה, שהוא בחינת אדר, שהוא סוף השנה פנ"ל".

ובכל שנה אני משתדל להזכיר לפני פרשת שקלים את דברי המדרש תנחומא (כי תשא, סי' ג) שמדבר על פרשת שקלים, וז"ל: "זכן משה למד תורה לישראל והדריבן למצות ונתן להם סדרי תורה ופרשיות שקוראים בהם בכל שבת ובכל חדש וחדש ובכל מועד והם מזכירים אותו בכל פרשה ופרשה, ובפרשת שקלים אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא

אמר 'כבר קדמו שקליהם לשקליך' וזה המחצית השקל שאנחנו נותנים. השי"ת יעזור שנוכה לתת את המחצית השקל, ונדע שזה בחינת הכנעה וענוה ושפלות, והקב"ה יחוס וירחם עלינו נוכה לגאולה שלמה, וכמו שיש כאלו שמסבירים [מובא ב'דברי יחזקאל'] על 'כי תקנה עבד עברי' עבד עברי בגימטריא משיח', זה הפרשה שמעוררת את הענין של משיח, שנקרא 'עני ורוכב על חמור' זה החומריות.

והשי"ת יעזור כשמגיע חודש אדר 'משנכנס אדר מרבין בשמחה', על ידי שמחה זוכים לצאת מכל הפגמים זה תיקון עולם השבירה, וכמו שרבינו מביא. והשי"ת יעזור שנוכה להכין את עצמנו לפסח, ונוכה לגאולת משיח צדקנו בב"א, ונוכה לבנין ביהמ"ק ונוכה לאכול מן הפסחים והזבחים בבית המקדש, ויקויים הפסוק 'כימי צאתך ממצרים אראנו נפלאות', וה' יראנו ניסים ונפלאות ונוכה גאולה שלמה בביאת משיח צדקנו אמן.

זכות הרבים מגליון זה

תעמוד לרפואתם של:

עדן בת שרית

ושרון בן נעימה

יורם בן שושנה

בתוך שאר חולי ישראל אמן

לרפואה שלימה של

הרב רועי יאיר

בן חגית נעמי

בתושה"י אמן